

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Bakalářská práce

2021

Vendula Zouzalíková

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Bakalářská práce

ECCE HOMO:

DOKUMENTÁRNÍ CYKLUS O SMYSLU LIDSKÉHO ŽIVOTA

Vendula Zouzalíková

Plzeň 2021

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Katedra výtvarného umění
Studijní program Výtvarná umění
Studijní obor Multimediální design
Specializace Užitá fotografie

Bakalářská práce

ECCE HOMO:

DOKUMENTÁRNÍ CYKLUS O SMYSLU LIDSKÉHO ŽIVOTA

Vendula Zouzalíková

Vedoucí práce: Mgr. Vojtěch Aubrecht
Katedra výtvarného umění
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara
Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2021

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI

Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Akademický rok: 2020/2021

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

(projektu, uměleckého díla, uměleckého výkonu)

Jméno a příjmení: **Vendula ZOUZALÍKOVÁ**
Osobní číslo: **D18B0113P**
Studijní program: **B8206 Výtvarná umění**
Studijní obor: **Multimediální design, specializace Užitá fotografie**
Téma práce: **DOKUMENT: „ECCE HOMO“**
Téma práce anglicky: **Document: „Ecce Homo“**
Zadávací katedra: **Katedra výtvarného umění**

Zásady pro vypracování

Tvůrčí záměr: Záměrem mé práce je subjektivní ztvárnění tématu Ecce Homo, tedy úvaha nad podstatou lidského života a nad životními hodnotami.

Způsob realizace: Technikou zpracování bude analogová fotografie.

Cíl: Cílem je vytvořit dokumentární cyklus, který bude zasvěcen elementární otázce lidského bytí.

Předpokládaný charakter výstupu: 20 dokumentárních fotografií + portfolio s padesáti studijními snímky.

Rozsah průvodní zprávy: Minimální rozsah průvodní zprávy je 10 normostran.

Rozsah teoretické části: **min. 10 normostran textu**
Rozsah praktické části: **vyplyne ze zpracování BP**
Forma zpracování bakalářské práce: **tištěná**

Seznam doporučené literatury:

BARTHES, Roland. *Camera Lucida: Reflections on Photography*. Tran. Richard HOWARD. London, England: Vintage Classics, 1993. ISBN 9780099225416.

GRYGAR, Štěpán. *Konceptuální umění a fotografie*. Praha: Akademie múzických umění v Praze, Fakulta filmová a televizní, Katedra fotografie, 2004. ISBN 80-7331-014-7.

SONTAG, Susan. *On Photography*. London, England: Penguin Classics, 2008. ISBN 9780141035789.

Vedoucí bakalářské práce: **MgA. Vojtěch Aubrecht**
Katedra výtvarného umění

Oponent bakalářské práce: **Prof. Mgr. Štěpán Grygar**
Katedra výtvarného umění

Datum zadání bakalářské práce: **31. října 2020**

Termín odevzdání bakalářské práce: **30. dubna 2021**

Doc. akademický malíř Josef Mištera v.r.
děkan

Mgr. Jindřich Lukavský, Ph.D. v.r.
vedoucí katedry

Prohlašuji, že jsem práci zpracovala samostatně a použila jen uvedené prameny a literatury.

Plzeň, duben 2021

.....

podpis autora

Touto cestou bych ráda poděkovala MgA. Vojtěchu Aubrechtovi za vedení mé bakalářské práce a za jeho cenné rady. Dále bych ráda poděkovala svým přátelům, kteří mě doprovázeli na cestách, mým spolužačkám, které mě držely po celou dobu studia a velký dík patří i mé rodině.

OBSAH

MÉ DOSAVADNÍ DÍLO V KONTEXTU SPECIALIZACE	2
TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKA	3
POPIS DÍLA	5
TÉMA A DŮVOD JEHO VOLBY	6
CÍL PRÁCE	9
PROCES PŘÍPRAVY	9
PROCES TVORBY	12
PŘÍNOS PRO DANÝ OBOR	13
KNIŽNÍ ZDROJE	14
INTERNETOVÉ ZDROJE	15
RESUMÉ	16
SEZNAM PŘÍLOH	17

MÉ DOSAVADNÍ DÍLO V KONTEXTU SPECIALIZACE

Fotografii se věnuji již od svých šestnácti let. Vždycky jsem věděla, že ji chci studovat a byla to jedna z mála věcí, která mě bavila. Hlubší význam a skutečné možnosti fotografie jsem začala vnímat více až na vysoké škole. Rok předtím jsem studovala jazykovou školu, díky které jsem měla spoustu času si uvědomit, jakým směrem se ubírat i nadále. Paradoxně jsem v tu dobu moc nefotografovala, ale spíš jsem si tříbila myšlenky s ohledem na moji budoucnost a životní zaměření.

V letním semestru prvního ročníku jsme fotografovali spíše jen dokumentární soubory. Jedním z úkolů bylo vyfotografovat každý den jednu fotografii, kde už vidím jakousi podobu s prací, co dělám dnes. Byly to vlastně jen útržky ze života foceny po dobu 21 dní (viz příloha 1).

Soubor, který bych ráda připomněla a který se vlastně spojuje i s mým souborem Ecce Homo, je soubor s názvem Šumava (příloha 2). Název, který v každém evokuje přírodu na jihu Čech. Fotografie ovšem dokumentují sídliště na kterém bydlím celý život a které se takto nazývá. Již delší dobu mě fascinovalo všemi opomíjené náměstíčko, kterému dominuje budova postavená za dob komunismu, ve které dříve bylo snad vše, co člověk k životu potřebuje. Dnes budova jen chátrá a myslím, že k ní nikdo nechová zrovna přívětivý vztah. Služby z budovy již postupně mizí a budovu čeká rekonstrukce či demolice. Ač je budova jen střediskem plným vizuálního smogu, začala mě fascinovat pro svojí ošklivost. A pro svojí ošklivost se mi začala snad až líbit. I její vizuální smog jakoby zapadal do jakési estetiky toho místa. Ne snad, že bych ho chtěla nějakým způsobem snad bránit. Nicméně na tom se odrážel můj soubor zaznamenávající jak tuto budovu, tak i její okolí. A tady bychom mohli říct, že počala moje fascinace místy, která jsou nějakým způsobem ne přímo líbivá.

„Fotografické vidění znamenalo schopnost odhalovat krásu v tom, co každý viděl, avšak opomíjel to jako příliš obyčejné. Mělo se za to, že fotografové nevidí svět jen tak, jak je, včetně jeho již proslulých divů; měli probouzet zájem pomocí nových vizuálních rozhodnutí.“

(Sontag, 2002)

„Do popředí se dostávají temnější, časově ohraničené vzory krásy, podněcující k přehodnocování fotografické minulosti; a s očividným odporem ke Kráse dávají poslední generace fotografů přednost zobrazování nepořádků a poruch a vytváření (většinou zneklidňujících) anekdot.“

(Sontag, 2002)

Po dokončení tohoto cyklu, jsem absolvovala zahraniční pobyt v Dublinu, kde jsem se věnovala tématu, kterému jsem dala název Absence (příloha 3). Soubor Absence vycházel z mého bloku fotografovat lidi a proto jsem záměrně vyhledávala situace, které působily jakoby ze světa člověk zmizel lusknutím prstu, kdy věci po něm zůstaly rozdělané a nedokončené. Tak jsem vlastně vytvářela jakýsi surreálný svět. V souboru se taky dotýkám myšlenek odloučení od domova, byť mi pobyt hodně přinesl.

TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKA

Využila jsem analogového média, které je pro mne stále ještě výzvou i po pár letech, kdy jsem se rozhodla ho využívat. Chtěla jsem této výzvě čelit a proto jsem se v prvním ročníku vysoké školy rozhodla ho plně vyzkoušet a zůstala jsem u něj dodnes. Proto pro mě bylo samozřejmé ho využít i pro svojí bakalářskou práci. Analogová fotografie mě začala učit představovat si výsledné snímky, což jsem na počátku zcela neuměla. Před tím, než jsem začala aktivněji používat analogové fotoaparáty pro mě byly fotografie vždy spíše

překvapením. V digitálním médiu člověk mačkal spoušť naprosto kdykoli, protože na tom nezáleželo. Film mě nutí se více dívat a nad fotografií uvažovat. Je ale pravda, že občasná nahodilost mi v mé práci chybí. Občas se k ní snažím vrátet a stále pořád sto procentně někdy nevím, jak výsledná fotografie bude nakonec působit a zda vůbec vyjde.

Soubor se skládá z černobílých a barevných fotografií, přičemž černobílá fotografie dominuje. Barevné fotografie se tak prolínají s těmi černobílými a díky specifické barevnosti, typické pro analogové médium mám dojem, že mezi všechny ty černobílé fotografie sedí a celý soubor tak doplňují.

Dále bych zmínila občasné použití blesku na fotoaparátu, který přidává fotografiím jakousi syrovost. To je pro mě opět prvkem života, který je podán takový jaký je, bez nějakých příkras. Blesk jakoby odhaloval.

Vlastním vícero filmových fotoaparátů, ale fotografie do své bakalářské práce jsem pořizovala na kinofilmovou zrcadlovku Canon AE-1 Program s pevným objektivem 50mm a na kompaktní Olympus Mju II Zoom 115, který používám asi častěji, díky možnosti blesku a díky své lehké váze, která mi umožňuje ho nosit při sobě pokaždé, když někam jdu. Mými oblíbenými filmy jsou momentálně Fujifilm X-tra 400 a Ilford PAN 400, díky svému vyššímu ISU.

Analogové fotografie povětšinou neupravuji a nechávám je tak, jak byly pořízeny. Pokud ve svém díle využiji postprodukcí, ve většině případů se jedná pouze o úpravu kontrastů za využití programu Adobe Photoshop.

POPIS DÍLA

V sérii najdeme snímky, které o životě vypráví s jistou dávkou nadhledu nebo humoru. Nerada z věcí dělám úplnou tragédii a mám blízko k tomu vždy najít nějakou bizarní *non-sense* situaci, která dokládá opět nějakou informaci o životě a o jeho nesmyslnosti. Dovolím si zde uvést citaci z knihy *Slavnost bezvýznamnosti* od Milana Kundery, který mě v tomto souboru inspiroval, i když já se obracím spíše na onu tragičtější stránku věci s lehkými doteky nadlehčení.

„Bezvýznamnost, příteli, je podstata existence. Je s námi všude a pořád. Je přítomna i tam, kde ji nikdo nechce vidět: v hrůzách, v krvavých bojích, v nejhorsších neštěstích. Vyžaduje to často odvalu, rozpoznat ji za podmínek tak dramatických a nazvat ji pravým jménem. Ale nejde jen o to ji rozpoznat, bezvýznamnost je třeba milovat, je třeba se ji naučit milovat. Tady v tom parku před námi, podívejte, příteli, je přítomna v celé své samozřejmosti, v celé své nevinnosti, v celé své kráse. Ano, kráse. Jak jste to řekl vy sám: dokonalá animace... a zcela zbytečná, děti, které se smějí... aniž vědí proč, není to krásné? Vdechujte, D'Ardele, příteli, vdechujte bezvýznamnost, jež nás obklopuje, je klíčem k moudrosti, je klíčem k dobré náladě...“

(Kundera, 2020)

Ve své bakalářské práci se také ovšem věnuji vágním terénům, které pro mě mají s tématem lidského bytí úzkou souvislost. Vágní terény jsou ta místa, kde je nejlépe vidět proud času. Jsou to například oblasti, kde dříve stál nějaký dům, továrna, místo, kde byl dříve chodník, ale kde si nyní vzala slovo zpět příroda, která pomalu maskuje, co zde člověk zanechal a vytvořil. Tato místa působí zašlým dojmem a většinou zde mají někteří lidé i potřebu zanechat nějakou stopu, ať už nějaký nápis nebo i odpadky. Na tomto místě jako bych

ono „Ejhle, člověk!“, cítila. Zároveň jsou to většinou opuštěná místa, která mohou být někdy i v centru měst, ale povětšinou jsou to okrajové části, kterým není věnováno tolik pozornosti. Tato místa a propojení přírody s člověkem mě fascinují již delší dobu, což jsem se rozhodla v mém souboru reflektovat. Mají zvláštní estetiku, která není na první pohled zrovna líbivá, o čemž se ve své knize O fotografii zmiňuje i Susan Sontag (Sontag, 2002).

Já tuto estetiku však ve svém souboru záměrně využívám, protože odráží můj jakýsi životní postoj, tedy to jak se ohledně života cítím já sama. Zároveň zachycuji jak vnímají život a přírodu někteří lidé, což je občas patrné na některých snímcích. Nefotím tedy sice tolik lidí, ale hlavně jejich stopy, které jsou snad cítit z každé fotografie.

TÉMA A DŮVOD JEHO VOLBY

Jako téma své bakalářské práce jsem si vybrala téma Ecce Homo. Vytvářím tedy dokumentární soubor, který se odvíjí od slavné věty, kterou ztvárnilo již mnoho známých umělců. Mezi malíři to byli například Hieronymus Bosch (příloha 4), Rubens (příloha 5), Tizian (příloha 6) nebo Tintoretto (příloha 7). „Ecce Homo!“, tedy latinská slova překládající se jako: „Hle, člověk!“, údajně vyřkl Pilát Pontský k davu, když ukazoval zmučeného Ježíše Krista s trnovou korunou na hlavě. Je to vyobrazení zdrcujícího momentu těsně před tím, než byl Ježíš Kristus ukřižován. Anglicky se dá Ecce Homo přeložit jako Behold the man, což jsem se rozhodla zvolit jako název souboru (Jan 19:5).

Téma jsem zvolila i proto, že mi vyhovuje vytvoření dokumentárního souboru, což je pro mě asi nejbližší fotografický žánr. Myslím, že v dnešní době, kdy fotoaparát vlastní snad každý, je dokumentace pro každého něčím přirozeným.

Práce je zaměřena především na hledání životního smyslu a to mě vede k dokumentování lidského života kolem, tak jak ho vidím já. Po celé roky mého studia uzpůsobuji každé téma tak, aby nějakým způsobem reflektovalo mé pocity a myšlenky. Zřídka lze na mých fotografiích nalézt člověka. Fotografování neznámých lidí se záměrně vyhýbám, i když se chci naučit své zábrany prolomit a jakousi bariéru v sobě odstranit. Proto povětšinou, pokud je někdo na mé fotografii zaznamenaný, je zde zaznamenaný z anonymní dálky, která nám o něm mnoho neříká. Jediné, co mu můžu propůjčit je má identita a mohu ho vsadit do svého světa tak jak ho vnímám já.

Pokud však již člověka dokumentuji, musí mi být nějak blízký, tak abych při fotografování ztratila ony zábrany a dokázala se chovat s naprostou přirozeností a to samé člověk, kterého fotografuji. Jestliže jsme oba nějakým způsobem společně v souladu, hned se pracuje lépe a ve vzduchu není cítit napětí, což by vedlo až ke křečovitosti.

Jelikož se již delší dobu zabývám jak ve svém životě, tak ve svých pracích otázkou smrti, už před několika lety jsem si řekla, že nebudu hledat žádná obrovská témata. Jedno obrovské a zároveň dá se říct jednoduché téma leží přímo přede mnou. Nejbližších osob mám ve svém životě jen pár a s jejich ztrátou člověk přijde nejen o ně samotné, ale postupem času i o vzpomínky. Může se to zdát až banální, ale přitom nesmírně důležité tyto lidi a vzpomínky na ně zachycovat na fotografiích, protože vše je vystaveno otázce času. Je to něco, co nás napadne kdykoli se podíváme na staré fotografie, nad kterými užasle stojíme a vzpomínáme, kterak se čas od zachycení vzdálil a poměrujeme, co je vše nového, byť na první pohled si těchto změn nejsme schopni mnohdy všimnout. To, co máme přímo před očima někdy nejsme schopni vnímat. A to mě inspiruje k tomu fotografovat to, co fotografuji a tím jsou rodina a přátelé.

Řekněme, že má inspirace pochází i od Libuše Jarcovjácové, která vždycky na našich hodinách, které jsme s ní měli možnost mít, říkala prakticky vše, co zde píšu. A to, že ty největší banálnosti našeho života jsou nakonec tím nejlepším. To, co považujeme za obyčejné se vlivem času stane vlastně vzpomínkou, za kterou jsme nakonec rádi, že ji máme. Situace, věci a místa, kde žijeme dokáží člověku časem zevšednět. Leží přímo před námi každý den a nám vždy přijde, že to, co je s námi v přítomném okamžiku s námi bude i nadále. Nikdy nečekáme ztrátu což je, dá se říci naším obranným mechanismem. Čekat v životě totiž každý den ztrátu by bylo vysilující. A jak již bylo zmíněno, některé změny vidíme většinou až s většími odstupy.

Každý ztrátu v životě musíme nějak podstoupit a ztráty v životě neminuly ani mě. Plnou hodnotu toho, co bylo, jsem začala pociťovat až v pozdějších letech svého života. Zasáhlo mne zjištění, které celou dobu člověk ví, ale nikdy ho nenechá vyplynout plně na povrch, protože je to něco, na co nechceme myslet. Myslet na to by bylo ubíjející a bylo by o to těžší se vrhat do života.

Ostatně otázkou smrti se zabýval i Roland Barthes, který ve své knize Camera Lucida píše o tom, že fotografie lidí již ve chvíli, kdy jsou zaznamenávány, v sobě nesou stopu budoucí smrti (Barthes, 2000).

Otázka smyslu života je asi největší životní téma. Je to něco, na co se stále snažíme všichni najít odpověď, byť někdy je odpověď prostá. Žádný smysl není. Je to jen vymyšlený lidský koncept. (Alespoň já to tak cítím). Přesto nad ním stále člověk přemýšlí. Nikdy jsem nechtěla moc ztvárňovat veselá témata a pokaždé jsem si téma, pokud možno, upravila tak, aby se týkalo mého života. Velmi mě tedy ovlivnila otázka smrti, která ač chci nebo ne, je téma pokaždé aktuální a mnohotvárné.

I to byly mé důvody, proč jsem najednou přestala hledat a obrátila jsem svůj objektiv ke své rodině a přátelům. Přestože mám pořád pocit, že dokumentuji málo a že zapomínám, co mi běží před očima, je to něco, na čem se snažím stále pracovat. Častěji fotografovat blízké osoby a běžné okamžiky. Když však něco takového přeci jen vyfotografuji, mám radost, koukám na své vyvolané fotky a prohlašuji u toho, že je musím fotit více. Fotografování rodiny se ale zároveň odráží i na tom, co se v současné době děje v mém životě. Pakliže bych byla někde na cestách, pravděpodobně bych fotografovala něco z oné oblasti. To však není možné a já stále bydlím u rodičů. Je pro mě tudíž přirozené vzít fotoaparát a fotografovat věci a osoby v mé blízkosti. A dokud mám možnost trávit s rodinou tolik času, využívám toho tímto směrem.

CÍL PRÁCE

Výstupem mé práce je soubor více než dvaceti analogových fotografií, které jsou shrnuté ve výsledné publikaci. Mým cílem bylo vytvořit sérii, která bude zachycovat úzkostnou bezvýznamnost lidského života a lidské stopy, které tu zanecháváme.

Myslím, že je naší přirozeností si klást otázky života, na které však není odpověď. Mnoho umělců se na tomto bodě odráží. Napadá mě k tomu název obrazu od Paula Gauguina *Odkud přicházíme? Co jsme? Kam jdeme?*

Byla bych proto ráda, kdyby si každý člověk stejně jako já u mých fotografií kladl stejné otázky. I přesto však znázorňuji absurditu života, která mě baví a celé téma trochu zlehčuje, protože život je v jistém smyslu absurdní drama.

PROCES PŘÍPRAVY

Své myšlenky ohledně mé bakalářské práce jsem si začala tříbit již na začátku semestru, kdy jsme si vybírali témata. Jelikož již znám svůj

styl, byla jsem si trochu vědoma toho, jakým směrem se bude soubor ubírat. Zejména jsem si byla jista použitím techniky. Myšlenky se poté dále začaly formovat při práci na semestrální práci, kdy jsem si uvědomila, že se tyto dvě práce začínají pomalu prolínat a že je to zřejmě směr, kterým vše půjde.

Mimo jiné jsem se dozvěděla o terminologii vágní terény v podcastu, který se nazývá Bourání. Má fascinace těmito místy konečně dostala nějaký konkrétní tvar a mohla jsem tak zjistit, že se těmito terény lidi zaobírají i více a píšou o nich dokonce knihy (Vránková, 2020).

Také jsem se snažila číst, protože v knihách vždy najdu myšlenky, které sama nedokáži zformulovat. Proto se v nich tak trochu hledám. Už jsem zde našla úvahu nad tématem smrti, čímž se zabýval i zmíněný Roland Barthes ve své knize Camera Lucida.

“What pricks me is the discovery of this equivalence. In front of the photograph of my mother as a child, I tell myself: She is going to die: I shudder... over a catastrophe which has already occurred. Whether or not the subject is already dead, every photograph is this catastrophe.”

(Barthes, 2000)

Toto téma ale zmínila ve své knize i Susan Sontag:

„Fotografie vyjadřují nevinnost, zranitelnost životů směřujících ke své zkáze, a tato spojitost mezi fotografií a smrtí pronásleduje všechny fotografie.“

(Sontag, 2002)

Stejně jako Sontag a Barthes tedy uvažují o věcech na fotografii už s pocitem, že vše jednou pomine a vše se změní. Že se změním já i mí

přátelé a že nic nezůstane stejné. Všechno je křehké a zranitelné i když jsme nabyli dojmu, že máme nad vším kontrolu.

Díky předchozím semestrálním a klauzurním pracím jsem tušila, jakým směrem má práce bude směřovat a tudíž nemám vyloženě ani jediný inspirační zdroj, který by se vyloženě týkal mé bakalářské práce. Dlouhodobě mě inspirují různí fotografové, ať už více či méně známí. Mou dlouhodobou inspirací je již zmíněná Libuše Jarcovjaková (viz přílohy 8, 9). Její přístup k fotografii a její přístup k životu ve mě bude rezonovat asi navždy. Jak už jsem zmiňovala: vždy se nám snažila vštípit, že ty zdánlivě nejobyčejnější momenty jsou ty nejdůležitější, byť se to tak na první pohled nezdá. Že čas je tak prchlivý, že ani není tak důležité hledat velká témata, protože ty největší se nachází kolem nás. Nejen její osobnost, ale i její fotografie jako takové mě ohromily a dá se říci, že mě budou inspirovat asi navždy.

Snad každý umělec se nějakým způsobem zaobíral otázkou života. Dokumentární cestou se jich také vydalo mnoho. Fotografie pro mnohé byla a je způsobem jak se vyrovnat se životem a s tím, co člověk prožívá, skrze objektiv. Zmíním zde pár umělců, kteří měli obrovský vliv na dokumentární sféru v oblasti fotografie.

Např. Nan Goldin (příloha 10) se svými fotografiemi, na kterých najdeme osobní výpověď o jejích přátelích, kteří umírali vlivem nemoci AIDS v době, kdy se o nemoci ještě vědělo celkem málo. I přestože Nan Goldin je svým životem a svými fotografiemi těm mým tolik vzdálená, přesto jsem ji sem zařadila jako člověka, který se skrze fotoaparát snaží tak nějak se svým životem vyrovnat a snaží se zachytit její blízké doufajíc, že díky tomu zde budou navždy (Grobe, 2018).

Velký vliv v dokumentární fotografii pak měl např. Robert Frank a jeho *The Americans* (příloha 11). Tedy soubor fotografií, vydaný knižně, kde

zachycuje obyčejný život obyvatel Ameriky. Fotografie vypovídají o skutečném životě Američanů, kde na fotografiích, jakoby byly vepsané všechny životní otázky v lidských tvářích (Frank, 2019).

Dále bych sem ráda zařadila studenta Joshe Kerna (příloha 12), který není sice tolik známý, ale mě inspiruje velmi silně. Fotografie Joshe Kerna sleduji dlouhodobě a ráda se v nich ztrácím. Josh Kern se velmi intenzivně věnuje dokumentaci svých přátel a dokáže zachytit právě zcela obyčejné momenty s neobyčejnou silou.

Všichni tito zmínění fotografové se ovšem narozdíl ode mě věnovali nebo stále věnují především dokumentaci lidí kolem sebe, v čemž je patrný rozdíl mezi mou a jejich tvorbou. Přesto na mě jejich fotografie měly určitý vliv a z toho důvodu jsem se rozhodla je sem zařadit.

PROCES TVORBY

Proces tvorby spočíval mimo jiné ve vyhledávání vágních terénů, kdy dokud to bylo možné, jsem se snažila intenzivně fotit na Severu Čech, což je místo, které se pro toto téma jakoby přímo nabízí. Města plná industriálních opuštěných i neopuštěných částí, která mě nutila se nad smyslem života zamýšlet. Je zde lehký dotek otázky, jak se chováme k naší přírodě. Věci, které lidi vyhazují u silnice působí až poněkud dadaisticky.

Původním plánem bylo takto projíždět po republice a zaznamenávat místa mezi místy, mé kamarády, lidi kolem. To se bohužel stalo těžším k provedení, tudíž jsem pak občas musela opravdu obracet pozornost k mému blízkému okolí. Občas si ale vzpomenu na to, co v jednom rozhovoru zmiňuje Alžběta Jungrová (Vizina, 2020). Tedy to, že člověk začne fotit zajímavé fotografie až tehdy, kdy ono místo zevšední, protože tehdy z něj dostaneme skutečně to, co je důležité a vyhneme se patosu. Po zbytek času jsem se snažila fotografovat i své přátele a rodinu.

PŘÍNOS PRO DANÝ OBOR

Otázka zda-li má práce bude mít nějaký přínos pro můj obor je poněkud složitá. Nedokáži na ni odpovědět, spíše si myslím, že si na ni bude muset odpovědět každý sám. Pokaždé je v životě něco, co nám je schopno něco dát, pokud chceme. Ne vždy jsme schopni rozumět všemu a někdy vyhledáváme věci, které nás nějakým způsobem zasáhnou a dají našemu životu smysl nebo odpověď na otázku, kterou si klademe. Ráda bych byla schopna určitým způsobem vyjádřit za diváka to, co by rád vyjádřil on sám.

Jsem si ale jako u všeho vědoma toho, že stále mám prostor pro zlepšení a že vždy mohu na věc získat časem jiný náhled.

KNIŽNÍ ZDROJE

BARTHES, Roland. *Camera Lucida: Reflections On Photography*. London: Vintage Books, 2000. ISBN 978-0-099-22541-6.

FRANK, Robert and Jack KEROUAC. *The Americans*. Göttingen: Steidl, 2019. ISBN 978-3-865215-84-0.

GRYGAR, Štěpán. *Konceptuální umění a fotografie*. Praha: Akademie múzických umění, Fakulta filmova a televizní, Katedra fotografie, 2004. ISBN 80-7331-014-7.

KUNDERA, Milan. *Slavnost bezvýznamnosti*. Brno: Atlantis, 2020. ISBN 978-80-7108-375-7.

SONTAG, Susan. *O fotografii*. Praha: Paseka, 2002. ISBN 80-7185-471-9.

INTERNETOVÉ ZDROJE

Grobe, Max. Nan Goldin, The Beautiful Smile. THE FALL [online]. Copyright © The Fall Media Group [cit. 25.04.2021]. Dostupné z: <https://thefallmag.com/nan-goldin-beautiful-smile/>

Jan 19,5 | Český ekumenický překlad :: BibleServer. BibleServer – Entdecke deine Bibel. [online]. Copyright © 2021 ERF Medien [cit. 25.04.2021]. Dostupné z: <https://www.bibleserver.com/CEP/Jan19%2C5>

Vizina, Petr. Podcast Petra Viziny: Věžeňkyně, polonahé tanečnice. Jungrová fotí návrat ženskosti - Aktuálně.cz. Magazín - Aktuálně.cz [online]. Copyright © [cit. 25.04.2021]. Dostupné z: <https://magazin.aktualne.cz/kultura/umeni/podcast-petra-viziny-vezenkyne-polonahе-tanecnice-jungrova-f/r~ea03e084480511ea9ec9ac1f6b220ee8/>

Vránková, Karolína. Tip na městské dobrodružství. Jít z místa A na místo B a neuhýbat, radí antropolog a krajinář | Radio Wave. Radio Wave [online]. Copyright © 1997 [cit. 25.04.2021]. Dostupné z: https://wave.rozhlas.cz/tip-na-mestske-dobrodruzstvi-jit-z-mista-a-na-misto-b-a-neuhybat-radi-antropolog-8359610?fbclid=IwAR2m06eKRtT_l48-2GW0cul8gxGz3oehioy0UqvUQDiKwz8bDAff7-V_ull

RESUMÉ

As a theme for my bachelors thesis, I chose the famous phrase Ecce Homo as my subject matter, which was spoken before Jesus was crucified and was previously used in many works of art. The Latin phrase, Ecce Homo, can be translated as 'Behold the man'.

In the last few years I have been dealing with the idea of death as we will eventually lose someone close to us. So I turned my camera to my close friends and family, and I started to document them, realising how life can be fragile.

I associate the words "Ecce Homo" with places that have been abandoned and people have no interest in them. These are the places I decided to document as well. They fascinated me for a long time and I can almost hear someone say: "Behold the man!"

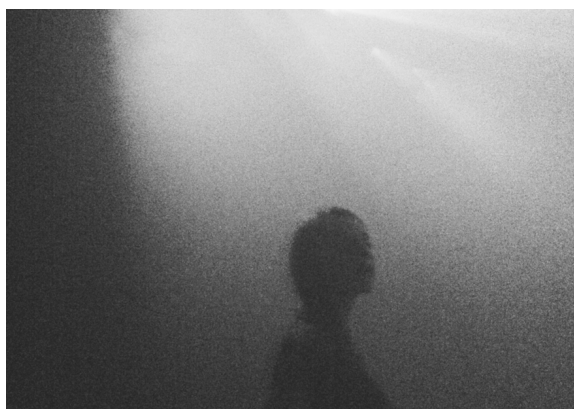
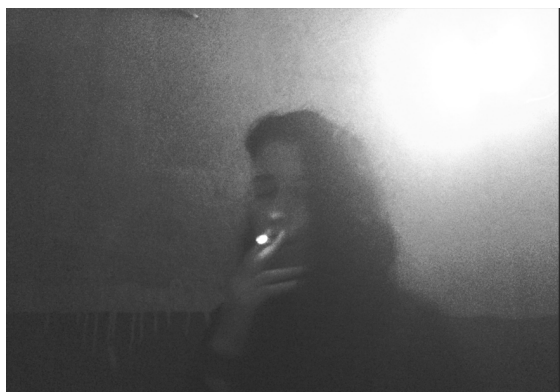
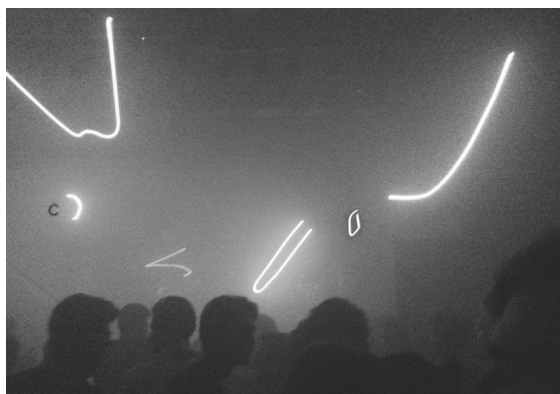
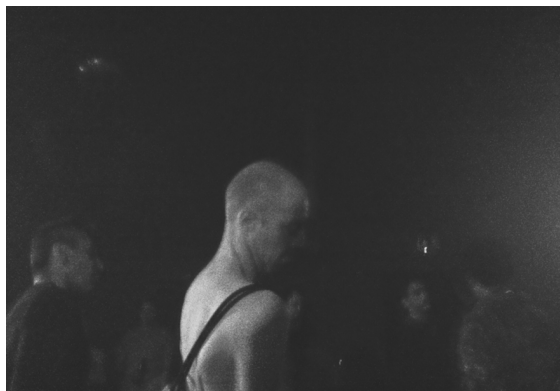
My document reflects my values and ideas about life. We will never know the answers to some of our questions and we can only consider them. From my point of view, there is no meaning to life. And that is what I reflected in my work. As Milan Kundera wrote: *"Insignificance, my friend, is the essence of existence."*

The documentary reflects my values and ideas about life. I turned my camera to my close friends and family, and I started to document them, realising how life can be fragile. I also associate the words "Ecce Homo" with places that have been abandoned and people have no interest in them. Those places are also part of the cycle.

SEZNAM PŘÍLOH

příloha 1: 21 – inspirační zdroj	18
příloha 2: Šumava – inspirační zdroj	19
příloha 3: Absence – inspirační zdroj	20
příloha 4: Hieronymus Bosch – Ecce Homo	21
příloha 5: Peter Paul Rubens – Ecce Homo	22
příloha 6: Tizian – Ecce Homo	23
příloha 7: Tintoretto – Ecce Homo	24
příloha 8: Ziellos – inspirační zdroj	25
příloha 9: Berlín – inspirační zdroj	26
příloha 10: Amanda crying on my bed – inspirační zdroj	27
příloha 11: The Americans – inspirační zdroj	28
příloha 12: Love Me – inspirační zdroj	29
příloha 13: proces tvorby	30
příloha 14: nepoužité snímky	31

příloha 1: 21 – inspirační zdroj

21, vlastní fotografie, 2019

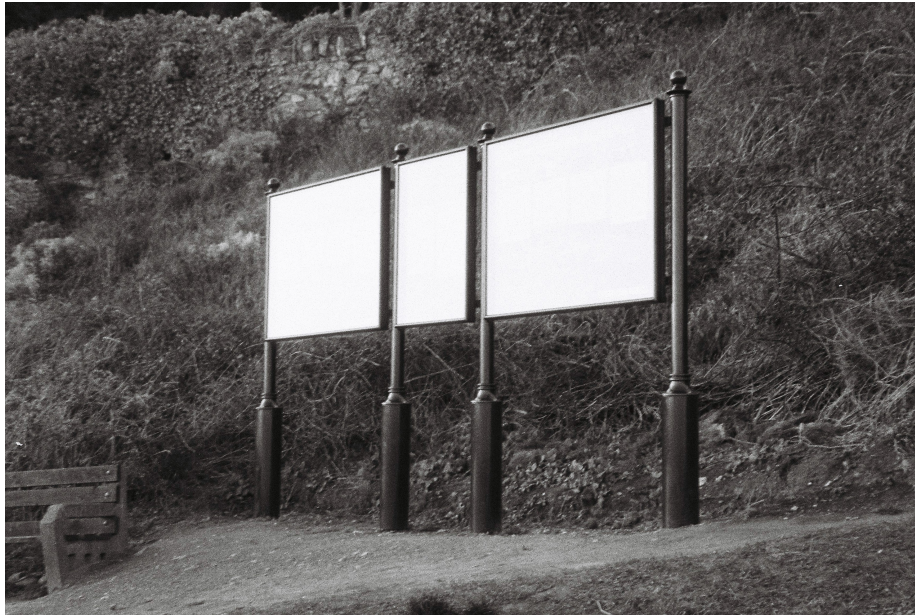
příloha 2: Šumava – inspirační zdroj

Šumava, vlastní fotografie, 2019

příloha 3: Absence – inspirační zdroj

Absence, vlastní fotografie, 2020

příloha 4: Hieronymus Bosch – Ecce Homo

Ecce Homo, Hieronymus Bosch, 1485-1495

příloha 5: Peter Paul Rubens – Ecce Homo

Crown of thorns (Ecce Homo), Peter Paul Rubens, 1612

příloha 6: Tizian – Ecce Homo

Ecce Homo, Tizian, 1543

příloha 7: Tintoretto – Ecce Homo

Ecce Homo, Tintoretto, 1567

příloha 8: Ziellos – inspirační zdroj

Ziellos, Libuše Jarcovjáčková, 1985-1990

příloha 9: Berlín – inspirační zdroj

Berlín, Libuše Jarcovjáčková, 1986

příloha 10: Amanda crying on my bed – inspirační zdroj

Amanda crying on my bed, Nan Goldin, 1992

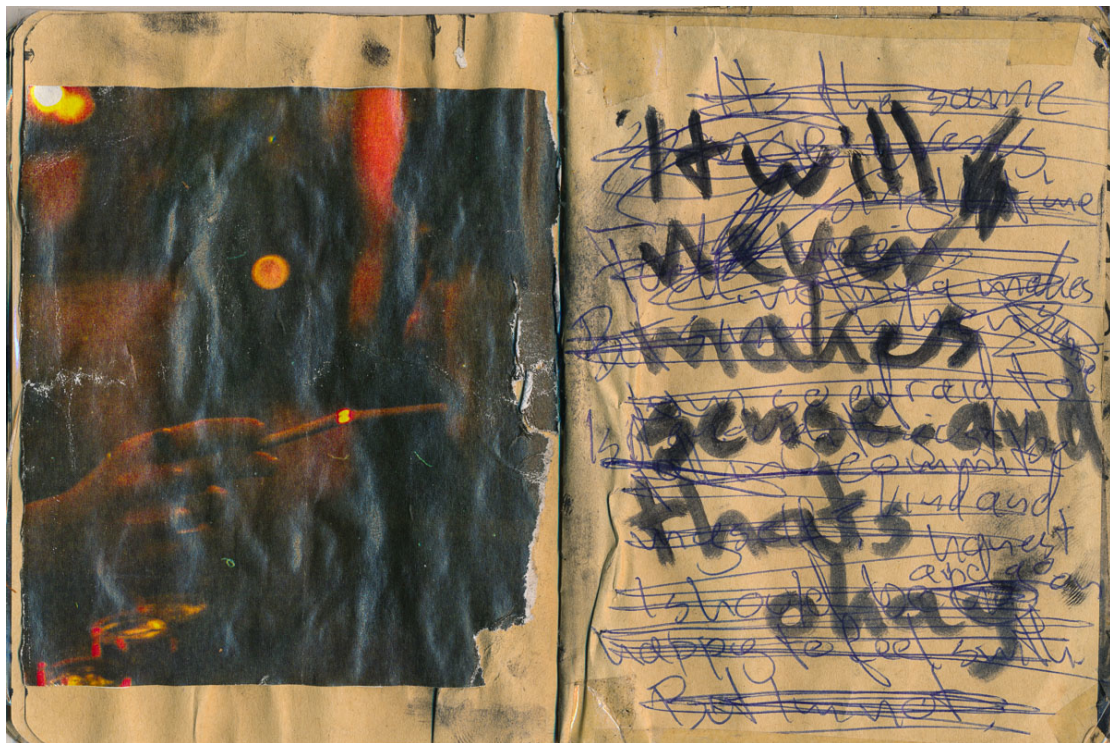

příloha 11: The Americans – inspirační zdroj

The Americans, Robert Frank, 1956

příloha 12: Love Me – inspirační zdroj

Love Me, Josh Kern, 2020

příloha 13: proces tvorby

vlastní fotografie, 2021

příloha 14: nepoužité snímky

vlastní fotografie, 2021